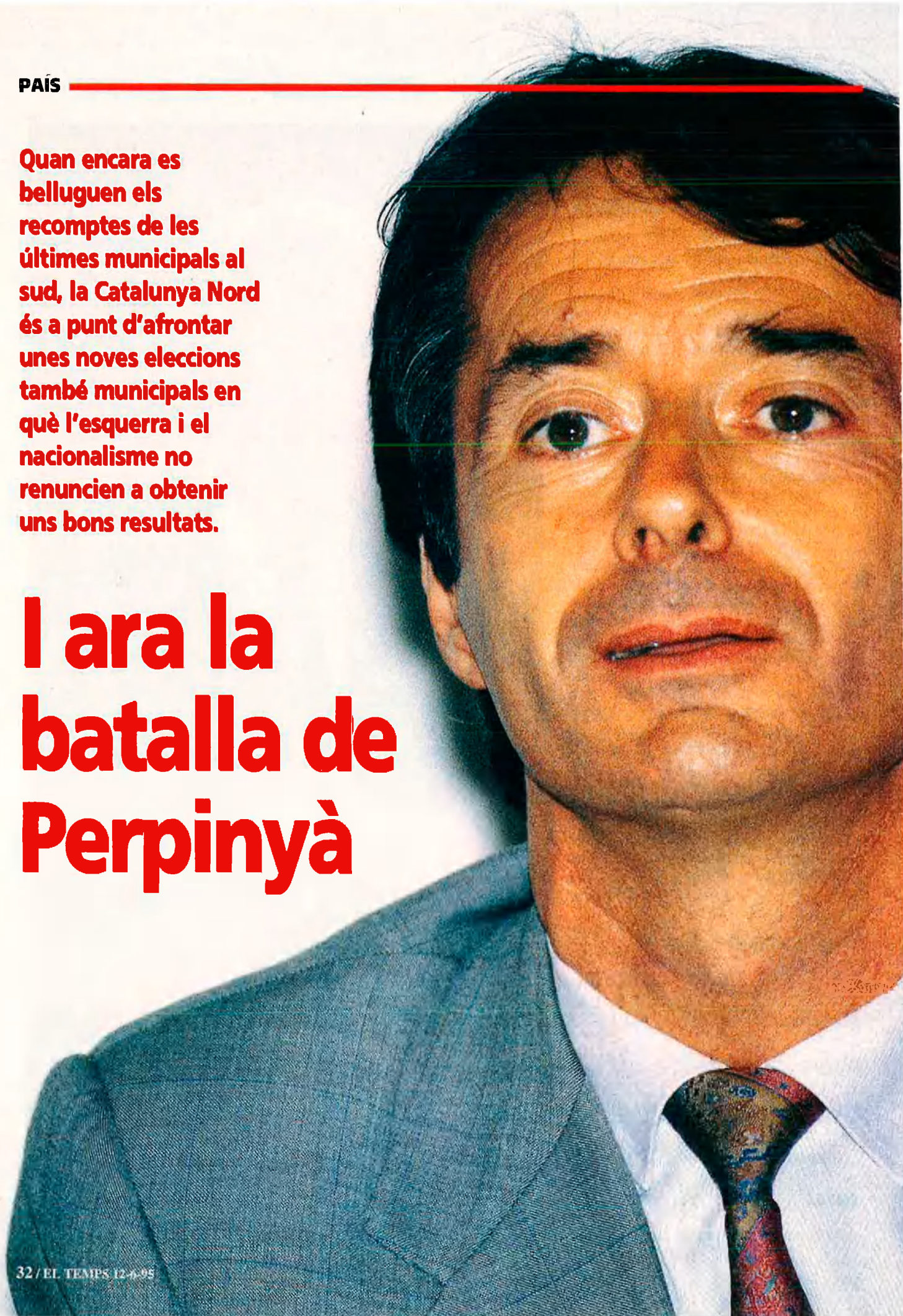

**Quan encara es
belluguen els
recomptes de les
últimes municipals al
sud, la Catalunya Nord
és a punt d'afrontar
unes noves eleccions
també municipals en
què l'esquerra i el
nacionalisme no
renuncien a obtenir
uns bons resultats.**

I ara la batalla de Perpinyà

Els 226 municipis de Catalunya Nord elegiran els diumenges 11 i 18 de juny nou consell municipal per als sis anys vidents. La llei electoral francesa preveu dues tandes i fa una distinció entre els municipis de menys 3.500 habitants i els de més. En els primers, l'elecció dels consellers municipals és per escrutini majoritari a dues tandes; són elegits els candidats amb majoria absoluta o més votats. En els segons, l'escrutini és de llista proporcional. Entre les llistes en competició, la que obté la majoria absoluta dels vots a la primera tanda guanya. Si cap no aconsegueix majoria absoluta, hi ha una segona tanda i llavors guanya la llista amb majoria relativa. Però, en aquesta segona tanda, només hi poden participar les llistes que hagin aconseguit un mínim d'un 10% dels sufragis en la primera. Aquestes llistes també tenen la possibilitat de fusionar-se o d'integrar candidats de llistes que hagin sumat entre el 5% i el 10% dels sufragis de la primera tanda.

Pel que fa a la repartició dels escons, tant a la primera com a la segona tanda, la llista guanyadora obté la meitat dels escons més un, i la resta d'escons es torna a repartir proporcionalment entre totes les llistes, inclosa la guanyadora. Així, aquest sistema assegura una representació de totes les llistes al consistori i permet, en principi, d'assegurar durant sis anys una majoria estable a la llista més votada.

A Catalunya Nord un 20% dels batlles sortints no es tornen a presentar. Entre les raons més adduïdes hi ha l'edat, dificultats de salut o de conciliar la vida familiar o professional amb el càrrec. Ara bé, cada vegada condiciona més aquesta decisió el pes de les responsabilitats, que augmenten a mesura que l'estat se'n va desentenant, sobretot als petits municipis. A més, una llei penal votada al 1994 fa els batlles personalment responsables en cas d'irregularitats. Malgrat totes aquestes dificultats una gran majoria de batlles sortints sol·liciten un altre mandat.

Com en cada comici, l'índex de participació serà la gran incògnita d'aquesta nova batalla electoral, poques setmanes després de les eleccions presidencials franceses. Pel que fa als resultats, sembla que no hi hauria d'haver grans sorpreses, quant a les tendències generals. Aquestes haurien de confirmar, una vegada més, la puja del vot conservador, observada en tots els comicis d'aquests últims anys a Catalunya Nord.

També serà bo de veure si en vigílies del segle XXI, els electors optaran per la continuació d'una classe política envellida o per un canvi generacional que tan necessita el país per encarar-se al futur. Tot i així, respecte a eleccions municipals anteriors, hi ha un aspecte encoratjador, i és la presència en moltes llistes, i no sols a Perpinyà, de militants nacionalistes, polítics o culturals. Així, Jaume Roure, secretari

general d'Unitat Catalana, conserva la seva posició al capdavant de la llista de Joan-Pau Alduy i el partit nacionalista nord-català espera treure, en total, una quinzena de regidors. Esquerra Republicana de Catalunya, tot i no ser a Perpinyà, espera entrar per primera vegada en municipis de Catalunya Nord.

Perpinyà: la mare de totes les batalles. Sigui com sigui, en aquestes eleccions municipals, la mare de totes les batalles serà, una vegada més, la de Perpinyà. Després de dos anys i mig al capdavant de la capital del Rosselló, Joan-Pau Alduy (CDS, Centre des Démocrates Sociaux) intentarà de revalidar el càrrec conquerit, contra tots els pronòstics, en les eleccions municipals anticipades, provocades per les dissensions entre Pau Alduy (l'inamovible batlle de la ciutat durant més de trenta anys i pare del batlle actual) i Claude Barate, el seu primer tinent.

Al capdavant de la llista Perpinyà Oxigen, formada en gran majoria per candidats independents representatius de diversos sectors socio-professionals, per membres de partits de dreta, de centre dreta, i de centre-esquerra que es presentaven en nom personal, i per militants del partit nacionalista Unitat Catalana i de Génération Écologie —els dos únics partits que abonen oficialment la candidatura—, Joan-Pau Alduy (JPA com ara diu tothom) es va imposar gràcies al 40% dels vots, ben al davant de Barate i de tots els barons locals de l'RPR (partit neo-gaullista de Chirac) i de la UDF (coalició dels partits liberal i de centre-dreta al qual pertany Alduy).

Una de les claus d'aquest èxit inesperat va ser, sense cap mena de dubtes, el carisma personal de Joan-Pau Alduy, aquesta imatge de tècnic competent que tragina i aquesta capacitat de parlar, d'escoltar i de convèncer la gent gràcies a un inacabable treball sobre el terreny. La voluntat de canvi i de trencar amb una classe política gastada pel poder també van infuir en el resultat final. Tampoc no hi va faltar l'ajuda del pare —però el fill no vol ni sentir-ne parlar.

Una situació política diferent. Però ara, després de més de dos anys al capdavant de l'ajuntament, la situació de Joan-Pau Alduy ha canviat considerablement. De *challenger* ha passat a ser el favorit dels comicis municipals. De primer, perquè durant aquest curt mandat que aviat s'acaba Alduy ha fet allò que millor sap fer: urbanitzar i comunicar. Políticament, el panorama també ha canviat i els adversaris d'ahir s'han convertit en els aliats d'avui. La llista Perpinyà Oxigen ha rebut el suport de les principals formacions de la majoria presidencial i parlamentària francesa, l'RPR i la UDF, i ha obligat els rivals directes, com ara Claude Barate, que fins a última hora ha mantingut el dubte

sobre si es presentaria o no, a abandonar el partit. Cal reconèixer que les eleccions presidencials han ajudat molt a aclarir, o com a mínim a simplificar, la situació política nord-catalana.

D'una banda, el batlle sortint encapçala la llista Perpinyà Oxigen, formada per un 50% d'independents i 50% de persones lligades a partits polítics que abonen oficialment aquesta candidatura. Tot i així, la llista no es va fer sense dificultats i Joan-Pau Alduy hagué de barallar-s'hi fins a l'últim moment per no deixar-se imposar la llei dels partits. Això s'ha traduït en la pèrdua de la causa ecològica, amb la sortida de Génération Écologie.

A l'altra banda de l'escenari, entre les tres llistes que lluitaran per desbancar Alduy del càrrec, la del Front Nacional, dirigida per Jean-Louis de Noell, un jove empresari que es presenta bé, apareix com la candidatura més perillosa. Per a aquesta batalla, que creu decisiva, De Noell s'ha envoltat sobretot dels militants de primera hora, militars o policies jubilats, excol·laboradors de Pierre Sergent, el líder desaparegut del FN a Perpinyà. L'objectiu declarat per de Noell és de millorar el 23% dels vots aconseguits a les presidencials per Jean-Marie Le Pen, que té previst de venir personalment a Perpinyà per donar suport al seu candidat. La seguretat ciutadana, la lluita contra la immigració i la neteja de la ciutat seran els principals temes de la campanya del FN, el mateixos que havia desenvolupat Pierre Sergent al 1989 i que li van donar el 29,25% dels vots a la segona tanda.

Pel que fa als partits d'esquerres, el bon resul-

D'esquerra a dreta, Joan-Pau Alduy, actual batlle i candidat a la reelecció per la llista Perpinyà Oxigen, Jacqueline Amiel-Donat, candidata socialdemòcrata i ecologista, Claude Cansouline, del PSF, i Jean-Louis de Noell, que representa el Front Nacional. Les eleccions municipals a Perpinyà monopolitzen l'atenció informativa en aquests comiçs, que vénen marcats per la situació política resultant de les recents presidencials.

tat de Lionel Jospin a les presidencials ha fet renèixer les esperances de la federació catalana del Partit Socialista Francès, debilitada per múltiples divisions internes i per falta de guiatge local. Per recuperar a Perpinyà els votants que s'han manifestat en favor de Jospin, els socialistes han decidit a fer un gran cop de timó a l'esquerra i d'unir-se amb els comunistes, cosa que no havien aconseguit des de fa molts anys. Claude Cansouline, membre del partit des de fa vint anys i representant de la línia més esquerrana i centralista del partit, era la persona idònia per a realitzar aquesta unió. "Català sense ser catalanista", com es defineix ell mateix, Cansouline no ha aconseguit, per això mateix, d'arribar a cap acord amb Esquerra Republicana de Catalunya, però ha acceptat com a independent Miquel Mayol, acostat a ERC i històric del nacionalisme nord-català. Tampoc no ha aconseguit d'avenir-se amb els Verds ni amb Jacqueline Amiel-Donat, regidora d'oposició, elegida fa dos anys al consistori de Perpinyà com a independent per la llista dels socialistes. El resultat d'aquest desacord ha estat la formació d'una quarta llista amb sensibilitat socialdemòcrata i ecologista, que divideix l'esquerra tot just reunida. Jurista brillant, Amiel-Donat reivindica el caràcter apolític de la seva llista, l'única, segons ella, no infeudada pels grans partits i amb homes i dones que tenen per única ambició el bé de la ciutat. Així, a més dels vots de centre-esquerra, Amiel-Donat espera crear sorpresa recuperant una part de l'electorat de Joan-Pau Alduy contrari al pacte amb els partits de dreta.

Pere Codonyan